

באיזור הבלורית ומאז לא צמחו עוד... ולא הייתה זו בגלל בעיה רפואית כי בכל הראש צמח שיער כרגיל ורק במקום המדויק בו גדלה הבלורית שהסיבה צער לרבי זי"ע, לא צמחו יותר".

מרשימות הרב ירוחם לנדסמן הי"ו

12.34567

שונות

בשנת תש"ה הגעתי לארץ ישראל, מביא את ארונו של אבי זצוק"ל לקבורה. באותה שעה, התעורר בי העניין **לפגוש את הבעלזער רבי, ר' אהרן זצוק"ל**. בתקופת מלחמת העולם הראשונה, היה לאבי זצוק"ל שיעור קבוע עם הרבי בשעות הבוקר המוקדמות, בעיירה בעלזא.

רציתי לפגוש את הרבי, אולם בדיוק באותה תקופה - היה זה לאחר הפיצוץ במלון "קינג דוד" בידי אנשי ה"ארגון" - הטילו השלטונות הבריטיים עוצר בשעות הבוקר, בהן אסור היה לצאת מן הבתים. היה עלי להגיע לשכונה מרוחקת בירושלים - בית וגן - ומפאת העוצר היה קשה לקבוע זמן מתאים לכך. בנוסף, כידוע שעות התפילה של הרבי לא היו מסודרות, ודבר זה הוסיף על הקושי. ידעתי כי האדמו"ר מבעלזא נהג לשלוח את בן - דודי, ר' זושא ברנדווין, למירון אל ציונו של ר' שמעון, עם קוויטלך. לכן, פניתי אליו וביקשתי ממנו לעזור לי במילוי רצוני לפגוש את הרב, מתוך הרגשה שהוא יוכל לארגן זאת עבורי.

לבסוף הצלחנו לקבוע זמן מתאים, **והגעתי לבית בו התגורר האדמו"ר מבעלזא באותם ימים**. כאשר נכנסתי לחדרו, נמלאתי תחושת יראה. לא ידעתי איזה רושם יותיר עלי המפגש עמו. נכנסתי לקודש פנימה, ודיברנו במשך דקות ספורות. הרבי ביקש לדעת מהיכן אני בא (הייתי אז אדם צעיר) ומיד לאחר שהתיישבתי בכסא קמתי בחזרה, כיון שהיה עלי למהר ולשוב לאכסניה שלי, לפני שיתחיל העוצר. קמתי והזכרתי את שמי בפני הרבי, כנהוג בשעה שנכנסים לצדיק. ברגע שהזכרתי את שמי - **לוי יצחק בן שרה סאשיה**, קם הרבי מבעלזא באופן ספונטני מכסאו ואמר, "או, ווה! א היימישע נאמען!" [הערה: כידוע, זה היה שמו של הבארדיטשובער רבי זי"ע] מיד לאחר - מכן, החל פוסע בחדר מקצה אחד לשני, ואז שב למקומו הראשון ואמר לי:

שמה

בקדושתו של אהרן

"חזור על השם שנית". חזרתי על שמי, ושוב החל הרבי לפסוע אנה ואנה בחדר. הוא שב למקומו בשנית ושוב אמר לי: **"אמור לי שוב את שמך."** ושוב החל לפסוע בחדר. כך חזר הדבר בשלישית. בשלב זה, פשוט לא ידעתי מי אני ומה אני, איבדתי כל תחושה. ידעתי כי אצל הרבי מבעלזא, כל תנועה וכל מילה קדושות ונשגבות, וכאשר שב וחזר על השם שוב ושוב, חשתי יראה עצומה ואבדן כל תחושה עצמית. באותה עת, הרבי בירך אותי, אינני זוכר מה היתה הברכה, בשל היותי כה נדהם, אבל אני יודע שזו היתה ברכה טובה.

יצאתי מן החדר. בשלב זה, אמרתי לאחיו של הרבי - אביו של האדמו"ר מבעלזא הנוכחי שליט"א - כי ברצוני לכתוב קוויטל, דבר שלא עשיתי קודם לכן, מתוך כבוד לאבי זצוק"ל. כעת, לאחר שיצאתי מחדרו של הרבי, אמרתי לרב מבולגריי כי ברצוני לכתוב קוויטל. הגבאי שנהג לכתוב את הפתקאות כבר יצא מהמקום, בשל העוצר, לכן אמר לי הרב מבולגריי שהוא יכתוב אותה עבורי. הוא אכן עשה זאת, אולם לא היתה אפשרות להכניס את הפתקא אל הקודש פנימה, כיוון שהרבי כבר התחיל להתפלל.

כ"ק אדמו"ר מבוסטון שליט"א
בשוה"ט מוצש"ק אור לכ"א מנ"א תשס"ז

Sefer

אירע פעם בשנים קדמוניות באר"י, שלא היו מצויים דגים כלל להשיג - תקופת הצנע - ואפי' רק דגים פורתא מעט מזעיר לכבוד סעודת שבת קודש בלבד ג"כ לא ניתן היה להשיג. והנה, זימנא חדא, פנה כ"ק מרן זי"ע למשב"ק הרה"ג ר' אהרן מרדכי רוטנר שליט"א, **שיואיל לנסוע לעיר לוד להתעניין שם אם ניתן הדבר להשיג שם** ויוכל להצליח לרכוש בשבילו דגים לשב"ק. המשב"ק בשיקול הראשון אמר בלבו בתמיה: מדוע יהיו שם דגים יותר מכאן בכרך הגדול ת"א, ומדוע דייקא בעיר ההיא.

שמואל

ברם, הרא"מ עשה תיכף את מצוות רבו, שם את פעמיו ללוד ע"מ להתעניין. והנה כאשר הגיע שמה, מצא את השוחט דמתא 'לוד' ונפשו בשאלתו האם יודע הוא היכן אפשר לרכוש כאן דגים עבור ה"בעלזער